

ENTERRAMENT DE MN. SEBASTIÀ CODINA I PADRÓS

Sant Pere de Vacarisses, 5-1-2026

Lectures pròpies del 5 de gener: 1Jn 3,11-21 // Jn 1,43-51

La notícia el món trasbalsa
fins el més llunyà indret
i el petit país s'impacta
de Jesús de Natzaret,
que esclavissa per l'Imperi
el naixent NOU HORIZÓ!

*Vostre sí doneu, Maria,
segellat d'emoció.
Que Nadal ens en sadolli
de la pau el bo i millor.*

Amb aquestes rimes dels goigs de Nadal del 2025 ens felicitava Mn. Sebastià Codina i Padrós, i nosaltres, enmig de les festes nadalenques, la vigília de la solemnitat de l'Epifania de nostre Senyor Jesucrist, celebrem amb dolor i alhora esperança les seves exèquies, demanant al Senyor que li doni la vida eterna. A més, ho fem en aquest temple de Sant Pere de Vacarisses, on ell va arribar com a rector el maig de 1968, un mes i un any significatiu d'un procés de canvi profund en les societats occidentals, amb repercussió, entre altres realitats, en el fet religiós. Mn. Sebastià Codina va servir aquest poble cinquanta-set anys —la més gran part dels setanta-un anys de sacerdoci al servei del poble fidel del Senyor—, als quals cal afegir els que ha continuat residint a Vacarisses, que, com ja s'ha dit, ha estat fins a la seva mort el proppassat 2 de gener, en el noranta-setè any de la seva estada en aquest món. En Tià, com es deia popularment, es va emmotllar del tot, des dels inicis, a aquesta població i a la seva gent. Conec el seu amor per vosaltres i també de la vostra estimació per ell, com queda palès amb la vostra presència en el darrer comiat de qui no solament va ser el vostre rector sinó un més entre vosaltres, aportant a la població i la seva gent tota la seva capacitat de comunicador, amb intel·ligència i murrieria, sense deixar d'exercir el ministeri sacerdotal.

Tant en els seus goigs —que ens regalava setmana rere setmana en aquests darrers anys— com en els seus escrits i prèdiques hi apareixia sempre Jesús de Natzaret. Aquesta denominació de nostre Senyor li plaïa moltíssim, com si fos per a ell la millor expressió del nucli de la persona i del misteri del Salvador. Les lectures proclamades en aquesta missa exequial són les pròpies del present dia

del temps de Nadal. Així, hem escoltat en l'evangeli com l'apòstol Felip deia al seu amic Natanael: *Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en els llibres de la Llei, i els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret.* Felip, que era del poble d'Andreu i de Pere, es va trobar amb Jesús, es deixà captivar per ell i el va seguir després d'escoltar les paraules del Mestre: *Vine amb mi.* De tal manera es deixà comprendre pel ell que no pogué deixar de parlar-ne al seu company. No havia pas trobat un home més entre altres, sinó aquell en qui s'acomplien les esperances del poble d'Israel. Això mateix és el que resumeix, al meu entendre, el ministeri sacerdotal de Mn. Sebastià Codina: va lluitar perquè les persones que tenia encomanades poguessin trobar-se amb Jesús de Natzaret, amb la seva persona i amb el seu missatge; encara més, amb la salvació que brota de la seva mort i resurrecció. De fet, cada eucaristia presidida per ell, cada sagrament administrat per les seves mans i el seu cor eren accions de Crist a favor dels qui amb fe s'acosten a la font de la vida, que no és cap altra que el cor obert de Jesucrist clavat i mort a la creu, com a expressió màxima de l'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat.

Estimats germans, en aquests moments del dolor per la mort del nostre estimat germà és bo de recordar-nos els uns als altres la gran esperança que mai no hem de perdre: l'Amor és més fort que la mort. En el fragment dels goigs que he llegit, mossèn Tià ens parlava del «naixent nou horitzó» que fa albirar el Nadal de nostre Senyor Jesucrist, el Fill unigènit de Déu que, per nosaltres i per la nostra salvació, davallà del cel i s'encarnà en el si virginal de Maria, com confessem en el credo, la professió de la nostra fe, amb tota l'Església, estesa d'orient a occident. Aquest «naixent nou horitzó» ens l'obre Jesús mateix; encara més, ell és la nostra esperança viva. Qui es troba amb ell, qui obre el cor al seu amor, experimentarà un nou horitzó en la seva vida, com ens ensenyava el papa Benet XVI (cf. *Deus caritas est*, 1). Nosaltres, doncs, pròpiament no som seguidors d'unes pràctiques o d'uns ritus,, sinó deixebles de Jesús de Natzaret, el Fill de Déu que s'ha fet germà nostre, compartint del tot la nostra existència, fora del pecat. El papa Lleó ens ensenya: «Déu és amor misericordiós, i el seu projecte d'amor, que s'estén i es realitza en la història, és abans que res el seu descens i la seva vinguda entre nosaltres per alliberar-nos de l'esclavitud, de les pors, del pecat i del poder de la mort [...]. Precisament per compartir els límits i les fragilitats de la nostra condició humana, ell mateix es va fer pobre i nasqué en carn com nosaltres. L'hem conegut, doncs, en la petitesa d'un nen posat en una menjadora» (*Dilexi te*, 16). Sí, el «naixent nou horitzó» ens llença vers una plenitud que no podem ni somiar, però que, per l'Esperit Sant que ens ha esta donat, ja pregustem, amb tasts de cel. El mateix Jesús, com hem escoltat en l'evangeli, ho diu a Natanael: *Encara veuràs coses molt més grans [...]. Us ho dic amb tota veritat: veureu obert el cel, i els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home.* Qui creu en Jesús, qui l'estima Jesús,

qui espera en ell, té la certesa que Déu és sempre fidel a la seva paraula i que el seu amor no ens abandona mai, ni en la mort mateixa, perquè l'Amor és més fort que la mort.

Insistim-hi: l'amor és la realitat més profunda, perquè Déu és amor. El senyal més clar de la nostra pertinença al Senyor és la caritat. I, al mateix temps, també experimentem com és de difícil, estimar de debò. L'home és cercador de veritat i pidolaire d'amor. La veritat i l'amor estan units indissolublement. No hi ha amor sense veritat ni veritat sense amor. Els cristians en som conscients i per això som els qui sabem que, sense la font de l'amor que és Déu mateix, som incapaços d'eixir de l'egoisme que tant ens lliga. La font inexhaurible de la misericòrdia divina, que brolla del Cor de Jesús, ens omple d'esperança en la nostra lluita per viure en la llibertat dels fills de Déu, en l'amor i la veritat, sempre i en tota ocasió. Nosaltres avui, en esperit de caritat cristiana, preguem pel nostre germà que ens ha fet tant de bé. I gosem presentar al Senyor tot allò de bo que sabem d'ell. Al mateix temps, tot recordant-lo, tenim l'esperança de l'assoliment del goig de la vida eterna per a ell, perquè, com ens ha dit sant Joan en la seva primera carta: *Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida; ho sabem perquè estimem els germans*. Així és: el que realment perdura de tot el que fem o deixem de fer en la vida per aquest món és el fet d'haver estimat i d'haver-nos deixat estimar per Déu i pel proïsme.

El més important en aquest moments és, com he dit, que preguem per l'etern descans de l'ànima del nostre germà Mn. Sebastià Codina i Padrós. Ho fem, confiant en la infinita misericòrdia del nostre Déu; ell ens coneix com ningú i sap de la nostra feblesa. En efecte, *ensem que Déu és més gran que la nostra consciència i que ell ho sap tot*, deia la primera lectura. Per això, el que fem és deixar el nostre germà en les mans de Déu, en qui ell sempre cregué i esperà, i a qui sempre estimà, amb l'esperança que li hagi donat la corona dels fidels servidors, que vetllaven quan arribà l'amo.

No puc deixar de fer present en el darrer comiat del nostre germà aquella a qui, en els goigs que he citat Mn. Codina s'adreça dient: *Vostre sí doneu Maria, / segellat d'emoció*, i en concret en l'advocació de la Mare de Déu de l'Ajuda, prop del santuari de la qual ell nasqué i cresqué i a qui tingué gran devoció, encomanant-se sempre i, encara més, en l'hora de la mort. A ella adreçava sovint aquesta pregària: «Sortint del vostre santuari / un dia us demanaré: / Torneu-me la visita / l'instant que em moriré. / Estrella que al cel guia, / guieu-me vós si us plau. / Adeu-siau, Maria. Maria, adeu-siau. Mare de Déu de l'Ajuda, aquí teniu el vostre fill».

Que ella hagi estat, doncs, per a mossèn Sebastià mare de misericòrdia en el moment de la seva mort i que, com donant-li la mà, el presenti davant el jutge de misericòrdia infinita. Així sigui.